

A advent 1
M. Assumpta
27 november 2022

Pop up zondag

Verhaal

Er doet zich in een grot een instorting voor.
Twee speleologen geraken vast in een onderaardse zaal.
Zware rotsblokken verhinderen elke doorgang naar de gang. En het water stijgt.
De twee zitten als ratten in de val.
Roepen helpt niet, en op eigen kracht kunnen zij onmogelijk de weg vrij maken.

Zegt de ene tot de andere na zekere tijd :
"Stil, ik hoor iets. En kijk, zie je daar in de verte geen licht?"
De andere zegt: "Je droomt maar iets, daar is niemand."
"Toch wel" zegt de eerste. "Ik denk echt dat ik iets gehoord heb. Ik denk ook dat ik iets zie."
"Niet waar," zegt de andere "je neemt je wensen alleen maar voor werkelijkheid. Het loopt hier verkeerd met ons af, dat moet je toch toegeven."

Is er iemand die naar hen zoekt? Worden ze geholpen? Daagt er redding?
Ze weten het niet. De ene niet en de andere ook niet.
De ene denkt: "We maken ons maar iets wijs".
De andere meent tekenen te ontwaren dat er hulp op komst is.

Eerste Lezing (Jes. 2, 1-5)
Uit de profeet Jesaja

Aanhoor wat Jesaja, de zoon van Amos, in een visioen ontving:
Op het einde der dagen zal het gebeuren,
dat de berg van het huis van de Heer
aanzien zal worden als de hoogste der bergen,
verheven boven alle heuvels.
Alle volken zullen er naartoe gaan, terwijl ze zeggen:
`Kom, laat ons optrekken naar de berg van de Heer,
naar het huis van Jakobs God:
dan zal Hij ons zijn wegen wijzen,
en wij zullen zijn paden bewandelen.
Want uit Sion komt de Wet,
uit Jeruzalem het woord van de Heer.'
Hij zal recht verschaffen aan de volken,
en machtige naties straffen.
Dan smeden zij hun zwaarden om tot ploegscharen
en hun speren tot sikkels.
Geen volk heft dan nog het zwaard tegen een ander
en oorlog leren ze niet meer.
Huis van Jakob, kom,
laat ons wandelen in het licht van de Heer.

Tweede lezing (Rom 13, 11-14)
Uit de brief van de apostel Paulus aan de Romeinen

Broeders en zusters,
Besef dat de tijd is aangebroken om wakker te worden!
We hebben altijd gezegd dat we geloven in het nieuwe leven.
Nu is het ogenblik aangebroken dat we dat nieuwe leven echt kunnen binnentreden.
De nacht loopt naar zijn einde, en de dag breekt aan.
Laat dat ook te zien zijn in onze manier van leven.
Laten we ons correct gedragen, zoals we doen bij klaarlichte dag.
Laten we stoppen met wat het daglicht niet mag zien:
wilde feesten met schransen en zuipen, en andere uitpattingen.
Hou ook op met jaloers zijn en ruziemaken!
Neem een voorbeeld aan Jezus de Christus.
Dan ga je loskomen van eigen geneugten,
en niet meer verlangen naar dingen die niet goed zijn.

Evangelie (Mt. 24, 37-44)

Uit het heilig evangelie volgens Matteus

In die tijd zei Jezus tot zijn leerlingen:
'Jullie weten hoe het gegaan is met Noach.
De mensen leefden er maar op los.
Ze vulden hun dagen met eten en drinken,
met trouwen en uithuwelijken.
Tot Noach zijn ark bouwde en erin trok,
wanneer de watervloed alles verwoestte.
Zo zal het ook gaan wanneer de dag van de Mensenzoon zal aangebroken zijn.
Er zullen er twee op het land zijn:
de een zal worden meegenomen
en de ander zal worden achtergelaten.
Twee vrouwen zullen met de molen aan het malen zijn:
de een zal worden meegenomen
en de ander zal worden achtergelaten.
Je weet immers niet op welke dag de Heer komt.
Zorg dan ook dat je waakzaam bent.
Als een huiseigenaar zou weten wanneer 's nachts de dieven zullen komen,
dan zal hij wel wakker blijven
en zorgen dat er niet ingebroken wordt.
Zo moeten ook jullie voorbereid zijn,
want de Mensenzoon komt
op een uur waarop je het niet verwacht.

Homilie,

Zusters en Broeders, en ook jullie, jongeren, die zich voorbereiden op het vormsel,

Het verhaal waarmee we de viering zijn begonnen is niet waar gebeurd.
Maar vier jaar geleden gebeurde wel iets gelijkaardigs in Thailand.
Misschien zijn er nog onder jullie, die het zich herinneren. Want wat daar gebeurde werd met spanning gevolgd over de hele wereld.

12 voetballertjes waren met hun trainer naar de grotten van Thang Luang getrokken om die te bezoeken. Het was op 23 juni 2018.

Wanneer ze erin een eind gevorderd waren, begon het zwaar te regenen. De gangen, en meerdere zalen liepen vol water. En de jongens zaten vast.

Omdat ze niet thuis kwamen werd er alarm geslagen. Men vond hun fietsen netjes gestald aan de ingang van de grot.

Reddingswerkers probeerden hen te zoeken, maar het lukte hen niet. Dan probeerden duikers, maar ook zij moesten het opgeven. Met zware pompen wilde men dan het water wegpompen, maar het stroomde al even snel weer naar binnen.

Na vijf dagen begon men in de bergwand zelfs een tunnel te boren om het water te laten wegstromen.

Maar niets lukte, en het bleef maar regenen.

Pas op de zevende dag hield het regenen even op.

Ondertussen waren experts van over de hele wereld toegestroomd, en konden de duikers het riskeren om de jongens te gaan zoeken.

Op 2 juli, na 9 bange dagen, werden de jongens en hun trainer gevonden door twee Britse duikers. Ze zaten in een zaal, die half vol water stond, en waar de zuurstof geleidelijk op raakte.

Hun vreugde was niet te beschrijven, want al die tijd hadden ze niet het minste contact gehad met de buitenwereld. Ze wisten niets van wat zich buiten allemaal afspeelde.

Kunnen jullie zich voorstellen hoe jullie zich zouden gevoeld hebben, mochten jullie die voetballertjes zijn geweest?

Het is donker, vochtig en koud, en jullie kunnen niets doen. Jullie weten niet wat er buiten allemaal gebeurt. Jullie kunnen niets anders dan zitten wachten, en hopen dat ze jullie vinden. En als het te lang duurt raakt de zuurstof op en ga je stikken.

Maar zouden ze gedacht hebben: we zijn verloren?

Ik denk het niet. Ze zullen aan mekaar gezegd hebben: 'onze papa en onze mama zullen wel naar ons op zoek zijn. Als wij niet thuisgekomen zijn, zullen ze iedereen opgetrommeld hebben om ons te redden. En dat we hier in de grotten zitten, zullen kunnen weten omdat onze fietsen voor de ingang staan.'

Daarvan zullen ze zeker zijn geweest.

Want waar ze niet aan zullen getwijfeld hebben, is dat hun papa en hun mama het verschrikkelijk zouden vinden als hen iets overkwam.

Want ze wisten: ze zien ons gaarne.

Het was niet nodig dat ze een signaal kregen dat men naar hen op zoek was.

Dat wisten ze zo. En dat zal hen geholpen hebben om het uit te houden, negen bange dagen lang.

Beste vrienden,

Vandaag starten we de advent, dat wil zeggen 'hij komt'.

We gaan op stap naar kerstmis, wanneer we de geboorte herdenken van Jezus van Nazareth.

We doen dat omdat we niet kunnen vergeten wat een goede mens die geweest is, zo goed, dat iedereen zegde: 'in hem is zichtbaar geworden hoe goed God is, hoe gaarne hij de mensen ziet.'

En omdat Hij ons gaarne ziet zal hij er altijd zijn om ons te helpen.

Alleen, God komt niet zelf naar ons toe.

Net zoals de papa's en de mama's van de voetballertjes niet zelf in het water zijn gedoken. Ze hebben helpers nodig gehad, die naar hen toe gingen.

Ook God komt niet zelf naar de mensen, maar hij stuurt de mensen naar mekaar toe.
Overal waar die het voor mekaar opnemen, waar mensen goed zijn voor anderen, daar komt God zichtbaar.

In deze advent steken we kaarsen aan, iedere week één meer, om klaarder te zien waar Hij naar ons toekomt, waar we zijn zorg en goedheid kunnen ondervinden.

Maar ook om te zien waar God ons naartoe stuurt om in zijn naam goed te zijn voor andere mensen.

Pierre Breyne

Wie wil reageren op deze homilie, kan dit doen via e-mail: pierre.breyne@outlook.com En daar krijg je een antwoord op.